

Capitolul 7

Cuprinsul

Capitolul 7	1
Tradițiile și poruncile bătrânilor.....	1
Domnul îi mustră pe farisei și pe cărturari.....	2
„Ce iese din om, acelea îl întinează”.....	3
Vindecarea fiicei femeii siro-feniciană.....	5
Vindecarea surdomutului din Decapole.....	6

Tradițiile și poruncile bătrânilor

Marcu 7.1-5: Și fariseii și unii dintre cărturari, venind din Ierusalim, s-au adunat la El; și, văzându-i pe unii dintre ucenicii Săi mâncând pâine cu mâinile necurate, adică nespălate, îi condamnau (pentru că fariseii și toți iudeii, dacă nu-și spală mâinile cu grijă, nu mănâncă, ținând tradiția bătrânilor; și, când vin de la piață, dacă nu se îmbăiază, nu mănâncă; și sunt multe altele pe care le-au primit ca să le țină: spălarea paharelor și a urcioarelor și a vaselor de aramă și a paturilor); atunci fariseii și cărturarii L-au întrebat: „De ce nu umblă ucenicii Tăi potrivit tradiției bătrânilor, ci mănâncă pâinea cu mâini necurate?”

Capitolele 6 și 7 ne arată pericolele și împotrivirile pe care le pot întâmpina urmașii Domnului. Dar în fiecare caz găsim un accent sau un punct de vedere puțin diferit:

În capitolul 6, în imaginea lui Irod s-a arătat în mod deosebit influența și împotrivirea *puterii lumești* față de slujitorii lui Dumnezeu. În capitolul 7, accentul se pune mai mult pe *puterea religioasă*. Influențele religioase false și formele exterioare moarte pot cauza un mare rău slujitorului.

Vântul și valurile din capitolul 6 simbolizează puteri ale răului, care *asaltează* turma lui Dumnezeu *din exterior*. Aici, în capitolul 7, răul trece pe prim plan, maturizându-se *din interior* într-un dușman nimicitor al adevărului. Acest lucru este deosebit de periculos atunci când - ca aici - se ascunde sub masca unei evlavii exterioare.

Astfel, putem spune că diavolul apare în capitolul 6 ca un „leu care răcnește” (1 Petru 5.8), iar în capitolul 7 ca un „înger de lumină” (2 Corinteni 11.14). Dușmanul știe să folosească ambele tactici în mod corespunzător.

Tema majoră a versetelor 1-23 este semnificația *valorii tradițiilor, obiceiurilor și poruncilor omenești*. Tradițiile omenești sunt puse în contrast cu cuvintele și poruncile lui Dumnezeu.

Tradițiile în sine pot fi bune și utile, dar ceea ce contează este valoarea pe care ele o au pentru noi. Dacă le punem mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu, ele sunt întotdeauna greșite. Bătrânii din națiunea lui Israel au stabilit de-a lungul timpului o serie de rânduieli și regulamente proprii. În aceste versete se vorbește despre spălări de mâini, ulcioare și pahare. Se poate ca aceste rânduieli să fi fost derivate din spălările religioase din Vechiul Testament. De exemplu, în

cărțile lui Moise citim despre spălări în legătură cu jertfele și cu serviciul preoțesc (compară cu [Exodul 30.19-21](#)).

Dar ceea ce Domnul condamnă în aceste versete este faptul că bătrânii și cărturarii au trecut dincolo de Cuvântul lui Dumnezeu în rânduielile lor și au adăugat ceva la poruncile lui Dumnezeu - ceva ce Dumnezeu interzisese cu strictețe (de exemplu, [Deuteronomul 4.2](#)). Procedând astfel, ei au subminat autoritatea lui Dumnezeu în casa lui Israel. Pentru ei, aceste forme și ceremonii exterioare deveniseră o religie. Mai mult, ei îi condamnau cu asprime pe toți cei care nu se supuneau rânduielilor lor. Era vorba de propriile lor tradiții și nu de Cuvântul lui Dumnezeu, dar ei pretindeau că era invers.

Fariseii erau preocupați să prezinte o înfățișare exterioară corectă, în timp ce în interior erau departe de a trăi conform poruncilor lui Dumnezeu. Nu este aceasta o problemă și a timpului nostru? Se acordă valoare mare ca în exterior totul să se „potrivească”, dar altfel, Cuvântul lui Dumnezeu este ignorat în multe puncte.

Domnul îi muștră pe farisei și pe cărturari

Marcu 7.6-13: Dar El, răspunzând, le-a spus: „Bine a profețit Isaia despre voi, fățarnicilor, după cum este scris: «Poporul acesta Mă onorează cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Dar în zadar Mi se închină ei, învățând ca învățături porunci ale oamenilor». Pentru că, părăsind porunca lui Dumnezeu, țineți tradiția oamenilor: spălarea urcioarelor și a paharelor, și faceți multe altele ca acestea”. Și El le-a spus: „Bine mai înlăturați porunca lui Dumnezeu, ca să țineți tradiția voastră. Pentru că Moise a spus: «Onorează pe tatăl tău și pe mama ta»; și: «Cine vorbește de rău pe tată sau pe mamă să moară negreșit». Dar voi spuneți: «Dacă un om spune tatălui său sau mamei sale: Orice ai putea folosi de la mine este corban (adică: consacrat lui Dumnezeu)», și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa, desființând Cuvântul lui Dumnezeu prin tradiția voastră, pe care ați dat-o; și faceți multe de felul acesta”.

De aceea, Domnul trebuie să îi muștre cu severitate pe farisei și pe cărturari. El le arată că religia lor de forme exterioare i-a făcut în primul rând *fățarnici* (versetul 6), în al doilea rând că o astfel de religie este *zadarnică* (versetul 7) și în al treilea rând că, prin aceasta, ei *dau la o parte Cuvântul lui Dumnezeu* (versetele 9,13).

Este foarte instructiv să vedem cum răspunde Domnul la acuzațiile lor din versetul 6. El nu începe să discute cu ei despre legitimitatea rânduielilor lor, ci îi confruntă direct cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu și Îl aplică la starea lor spirituală. Aceasta este, de asemenea, singura abordare corectă pentru noi în conversațiile cu necredincioșii, dacă dorim să ajungem la inimile și conștiințele lor. Dacă ne angajăm în discuții și argumente sau încercăm să argumentăm cu propriile noastre cuvinte, vom pierde rapid și nu vom obține nimic. Doar Cuvântul lui Dumnezeu este cel care îi poate atinge pe oameni și îi poate conduce la pocăință.

Domnul venise pe acest pământ pentru a-i pune pe oameni la lumină ([Ioan 1.9](#)). Așa Se dovedește El și aici prin demascarea legalismului și a fățarniciei conducătorilor poporului. Prin citatul din [Isaia 29.13](#), El pune în lumină starea acestor oameni. Ei erau caracterizați de *fățarnicie* și de *evlavie exterioară*. Cât de groaznic este acest lucru pentru Dumnezeu devine clar când ne gândim cât de mult prețuia Dumnezeu în Vechiul Testament evlavia autentică a inimii.

Poporul „Îl onora cu buzele”. Nu era nimic în neregulă cu acest fapt în sine. Problema era că o făceau *doar* cu buzele, iar inimile lor erau departe de El. Dar cum stau lucrurile cu noi, când aplicăm acest lucru în mod practic la întâlnirea pentru a frânge pâinea? Suntem noi prezenți cu toată inima, sau ne interesează doar faptul că aspectul exterior este corect? Cântăm împreună din inimă și spunem din inimă „Amin” la rugăciuni, sau o facem doar cu buzele, iar inima noastră și gândurile noastre sunt complet în altă parte? Odată ce ne gândim la asta, ne dăm seama cât de actuale sunt aceste versete pentru noi.

Reproșurile de bază ale Domnului făcute fariseilor și cărturarilor sunt:

1. părăsirea poruncilor lui Dumnezeu (versetele 8,9) și
2. desființarea Cuvântului lui Dumnezeu (versetul 13).

Deoarece conștiința omului este apelată prin poruncile lui Dumnezeu, ei renunță la ele.

În versetele 11-13, Domnul folosește exemplul corban-ului pentru a arăta foarte practic cum tradițiile oamenilor pun deoparte conștiința și poruncile lui Dumnezeu.

Onorarea părinților nu era o dorință a lui Dumnezeu, ci o *poruncă* explicită (de exemplu, [Exodul 20.12](#); [Efeseni 6.1,2](#)). Dar prin instituirea corban-ului, a darului pentru Dumnezeu, ei au creat ceva care le permitea să refuze sprijinul părinților nevoiași. Pentru că, prin jurământul corban-ului, un iudeu își putea consacra banii și bunurile pentru Dumnezeu sau pentru Templu. Aceasta îl elibera de orice obligație de a-i ajuta pe alții (de exemplu, părinții nevoiași) cu ei. Dacă averea a fost donată cu adevărat vreodată, aceasta era o cu totul altă chestiune. Astfel, prin această tradiție - și multe altele - ei au desființat Cuvântul lui Dumnezeu, sub masca unui jurământ evlavios în aparență. Un lucru foarte grav!

Acest exemplu practic arată clar cum o sinceritate și o evlavie plăcută lui Dumnezeu trebuie să ajungă până în cele mai mici împrejurări ale vieții noastre. El vrea să călăuzească înfățișarea noastră exterioară determinând-o din interior. Și pentru aceasta trebuie să avem părtașie cu El (versetul 6).

„Ce iese din om, acelea îl întinează”

Marcu 7.14-23: Și, chemând din nou la Sine mulțimea, le-a spus: „Ascultați-Mă toți și înțelegeți. Nu este nimic din afara omului care, intrând în el, să-l poată întina; ci acelea care ies din el sunt cele care-l întinează pe om. Dacă are cineva urechi de auzit, să audă”. Și, când a intrat în casă, ieșind din mulțime, ucenicii Săi L-au întrebat despre parabola aceea. Și El le-a spus: „Și voi sunteți fără pricepere? Nu înțelegeți că orice intră din afară în om nu-l poate întina, pentru că nu intră în inima lui, ci în pânțele și iese în hazna?” Aceasta a zis, făcând curată orice hrană. Și a spus: „Ce iese din om, aceea îl întinează pe om. Pentru că dinăuntru, din inima oamenilor, ies gânduri rele, adultere, curvii, ucideri, furturi, lăcomii, răutăți, înșelăciuni, destrăbălări, un ochi rău, hulă, trufie, nebulie; toate aceste rele ies dinăuntru și îl întinează pe om”.

Domnul cheamă mulțimea din nou la Sine, în versetul 14, și profită de cele petrecute anterior pentru a le deschide ochii asupra *stării interioare* a omului. Juxtapunerea interiorului și a exteriorului străbate întregul pasaj din versetele 1-23. El le arată că în interiorul omului se află principala problemă, *sursa răului*. Aceste versete sunt „sentința de moarte” a omului natural și demască orice vorbire despre un miez bun în om ca fiind minciună. În interiorul omului nu există decât rău. De aceea el trebuie să fie făcut complet nou și nu poate fi pur și simplu

îmbunătățit sau „restaurat”. Astfel, aceste cuvinte ale Domnului contrastează puternic cu evlavia exterioară și fățarnicia afișată de farisei și cărturari.

Domnul încadrează cuvintele Sale cu dubla solicitare adresată ucenicilor Săi de a asculta. Importanța învățăturilor din versetul 15 a făcut necesar ca mulțimile să primească într-adevăr în mod conștient cuvintele Domnului și să le ia în inima lor. Această solicitare a Domnului către ascultătorii Săi este relevantă și pentru noi, deoarece deseori ne grăbim să recepționăm ceva doar cu urechile și nu îl lăsăm să pătrundă în inimă.

Având în vedere cuvintele Domnului din versetul 15 - care, din punct de vedere al stilului, ar putea fi găsite și în Proverbe - s-ar putea pune întrebarea cum este cu toate lucrurile care vin la noi din afară și ne întinează. Bineînțeles că și noi suntem întinați de astfel de lucruri exterioare, dar aici este vorba de ceea ce este fundamental, de ceea ce este în interior, de unde vine orice dorință de a păcătui.

Domnul prezintă aici un principiu de mare anvergură, care condamnă tot ceea ce este omenesc în sine și toată tradiția. „Ceea ce iese din om este ceea ce îl întinează” - aplicând acest principiu în toată amploarea sa, el include și tradițiile carnale. Căci astfel de tradiții provin *din* om.

Cuvintele serioase din versetele 14-16 sunt greu de înțeles pentru om, pentru că adesea el nu vrea să le recunoască. Nici măcar ucenicii nu au înțeles aceste cuvinte, în ciuda a tot ceea ce învățaseră deja în prezența Domnului. Le-a fost greu să recunoască faptul că judecata Domnului îi afecta pe toți oamenii fără deosebire și, prin urmare, și pe ei. Într-un „a nu vrea să înțelegi” stă adesea cauza dificultății de a recunoaște Cuvântul și judecata lui Dumnezeu. De exemplu, așa citim în [Ioan 7.17](#): „Dacă *voiește* cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însuși”. Ceea ce contează nu este o minte bună și o inteligență înaltă, ci voința inimii de a *face* voia lui Dumnezeu.

Dar, în ciuda întregii lipse de înțelegere din partea ucenicilor, Domnul Se străduiește să le explice mai în detaliu. Făcând acest lucru, El folosește în versetul 19, în înțelepciunea și harul Său, exemplul simplu și bine cunoscut al consumului natural de hrană al omului. El arată clar că omul nu se întinează prin hrana naturală. Pornind de la acest exemplu, Domnul trece apoi, în versetul 20, la ceea ce îl întinează cu adevărat pe om.

Încă o dată, El arată clar că originea tuturor relelor vine din inima omului natural. Ideea că inima este văzută ca fiind sediul răului în om este menționată în mod repetat în Scriptură (compară cu [Geneza 6.5](#); [8.21](#); [Ieremia 17.9](#); [Evrei 3.10](#); [Efeseni 4.18](#) etc.).

Dar există o soluție la această problemă. Această soluție are două aspecte: pe de o parte, latura *poziției* noastre înaintea lui Dumnezeu și, pe de altă parte, latura *practicii* noastre.

Pentru a avea o inimă curată în ceea ce privește *poziția* noastră înaintea lui Dumnezeu, este necesar să devenim „născuți din nou” ([Ioan 3.3](#)) și să ne luăm adăpost prin credință în lucrarea Domnului de la Golgota ([Faptele apostolilor 15.9](#)).

În *practica* vieții noastre, vom fi feriți de lucrurile din versetele 21 și 22 dacă ne dăm seama zilnic că am „murit împreună cu Hristos” ([Romani 6.8](#)); dacă Îl lăsăm pe Hristos să locuiască în inimile noastre prin credință ([Efeseni 3.17](#)) și dacă ne ocupăm mult cu „lucrurile de sus, unde este Hristos” ([Coloseni 3.1,2](#)).

În lista a ceea ce iese din inimă, Domnul pune pe primul loc gândurile rele. Ele sunt, ca să spunem așa, rădăcina din care ies toate lucrurile rele enumerate în continuare. În gândurile rele este cuprins germele oricărei fapte rele.

Având în vedere toate lucrurile îngrozitoare enumerate în aceste versete, cât de important este să acționăm în conformitate cu [Proverbe 4.23](#): „Păzește-ți inima mai mult decât orice este de păzit, căci din ea ies izvoarele vieții.” Și ce bucurie este pentru Dumnezeu nostru atunci când inima noastră este îndreptată neîmpărțită spre El (compară cu [2 Cronici 16.9](#)), așa cum, cu regret, nu s-a putut spune despre împăratul Asa în [2 Cronici 16.7](#).

Vindecarea fiicei femeii siro-feniciană

Marcu 7.24-30: Și El S-a ridicat și a plecat de acolo în ținuturile Tirului și ale Sidonului. Și, intrând într-o casă, dorea să nu știe nimeni; și n-a putut fi ascuns. Ci îndată o femeie, a cărei fetiță avea un duh necurat, auzind despre El, a venit și a căzut la picioarele Lui (și femeia era grecoaică, de origine siro-feniciană) și L-a rugat să scoată demonul din fiica ei. Dar Isus i-a spus: „Lasă să se sature întâi copiii, pentru că nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței”. Dar ea a răspuns și I-a zis: „Da, Doamne, dar și căței de sub masă mănâncă din firimiturile copiilor”. Și El i-a spus: „Pentru acest cuvânt, du-te; a ieșit demonul din fiica ta”. Și, ducându-se acasă, a găsit că demonul ieșise, iar fiica ei era culcată pe pat.

După ce Domnul a demascat mândria și starea firească a *inimii omului* în versetele anterioare, aflăm în acest pasaj cum El revelează *inima lui Dumnezeu*.

El a trebuit să înfrunte cu fermitate mândria fariseilor și a cărturarilor, dar acum Îl vedem arătându-și harul față de o femeie dintre neamuri, care vine la El în mare umilință. Privind această legătură, putem plasa versetul din [1 Petru 5.5](#), „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți”, ca o verigă de legătură între aceste două pasaje.

Domnul „a plecat de acolo în ținuturile Tirului și ale Sidonului” - cât de trist trebuie să fi fost Domnul în fața aroganței, ipocriziei și evlaviei de formă a poporului Său, atunci când a plecat. Cu toate acestea, ca Mântuitor al lumii, El S-a ridicat să meargă într-o regiune în care domnea răul și păcatul. Poporul Său L-a respins. Dar El a văzut acolo un suflet care tânjea după El și care trebuia să aibă parte de har.

Și în acest verset, caracterul Domnului iese din nou la iveală atât de grăitor în Evangelhia după Marcu. El a vrut ca „nimeni să nu știe” că El era acolo. El nu a căutat recunoștință din partea oamenilor. Ce contrast clar față de oamenii care au stat în fața noastră în versetele 1-23. Și cât de des ne comportăm și noi destul de diferit decât Domnul aici.

Dar prezența Domnului nu putea rămâne ascunsă. O femeie grecoaică a venit la El cu o mare nevoie. De unde L-a cunoscut această femeie pe Domnul? Ei bine, faima Lui a depășit cu mult granițele Israelului, până în Siria, așa cum citim în [Matei 4.24](#), care includea și Tirul și Sidonul ([Faptele apostolilor 21.3](#)).

Fetița (această formă diminutivă este folosită de Duhul lui Dumnezeu pentru a ne arăta o tandrețe deosebită) acestei femei era posedată de un demon. Această mamă a avut o inimă și ochi deschiși pentru nevoia fiicei sale și s-a dus cu ea la Domnul Isus. În mod practic, vedem în acțiunea acestei mame un exemplu frumos pentru părinți, care ar trebui să se caracterizeze și ei printr-o astfel de sensibilitate față de nevoile naturale și spirituale ale copiilor lor.

Femeia a venit la Domnul Isus cu nevoia ei cu multă smerenie și credință ([Matei 15.28](#)). Dar Domnul adoptă inițial o atitudine aparent respingătoare.

Pentru a înțelege corect reacția și răspunsul Domnului la cererea femeii, trebuie să ne amintim că Domnul venise *mai întâi pentru iudei*, poporul Său. Dintre cei patru evangheliști, Matei și Marcu ne prezintă acest lucru foarte clar.

Mântuirea, așadar, a fost mai întâi pentru iudei, pe care Domnul îi numește aici „copii” - cei care ocupă această poziție prin drept de naștere. De partea cealaltă a lor erau păgânii și națiunile, care sunt numite cu expresia disprețuitoare „câini”. Pâinea despre care vorbește aici Domnul reprezintă binecuvântarea pe care Domnul a adus-o atunci poporului Său, copiilor. Aceasta este probabil prima explicație pentru reacția și răspunsul Domnului aici.

Un al doilea motiv este faptul că Domnul a vrut să testeze și să dezvăluie credința acestei femei - un lucru de care are nevoie și credința noastră, pentru a nu fi doar o simplă cunoaștere cu capul.

Reacția acestei femei este foarte frumoasă. Ea răspunde mai întâi: „Da, Doamne”. Ea recunoaște pe deplin ceea ce a spus El și că face parte dintre „câini”. Ea știe, de asemenea, că locul ei nu este *la* masă (o imagine a părtășiei), ci *sub* masă. Dar ea vorbește despre faptul că și cățeeii *mănâncă* din ceea ce este pe masă. Cu toate acestea, ea nu își revendică dreptul de a mânca pâine, ci firimiturile de pâine care cad de la masa copiilor îi sunt suficiente.

Ea știe că harul Domnului este atât de mare încât nu ia nimic de la ceilalți, atunci când ea Îi cere ceva Domnului. Aceasta este o atitudine pe care Domnul nu o poate lăsa niciodată fără răspuns. O credință, care vine la El conștientă de propria neputință și nevrednicie, dar care apelează la harul Său, El nu o va dezamăgi niciodată. Astfel, această femeie experimentează cum Domnul îi împlinește dorința și lasă ca binecuvântarea Sa să vină și asupra ei și a fiicei sale.

Din punct de vedere profetic, acțiunea Domnului de aici arată deja că harul lui Dumnezeu nu putea rămâne limitat doar la iudei, ci se va îndrepta și către națiuni.

Când ne gândim la [Efeseni 2.11-13](#), ne dăm seama că Domnul a acționat și cu noi în același mod ca și cu această femeie. Dar, aplicând aceste versete la noi, trebuie să ne amintim că ne aflăm în timpul harului. Astăzi, binecuvântarea lui Dumnezeu este fără nici o deosebire pentru toți cei care vin la El cu credință. Distincția dintre „pâinea copiilor” și „firimiturile de pâine” nu există astăzi, ea s-a aplicat doar până la Rusalii și va fi din nou prezentă sau vizibilă doar în Împărăția de 1000 de ani.

Vindecarea surdomutului din Decapole

Marcu 7.31-37: Și, plecând din nou din ținuturile Tirului și ale Sidonului, a venit lângă Marea Galileii, prin mijlocul ținuturilor Decapolei. Și I-au adus un surd care nu putea vorbi bine și L-au rugat să-și pună mâna peste el. Și, luându-l deoparte din mulțime, Și-a pus degetele pe urechile lui și, scuișând, i-a atins limba; și, privind spre cer, a suspinat și i-a zis: „Efata”, adică: „Deschide-te”. Și îndată i s-au deschis urechile, și i s-a dezlegat legătura limbii și vorbea corect. Și le-a poruncit să nu spună nimănui; dar, cu cât le porunca El, cu atât ei Îl vesteau mai mult. Și erau uimiți peste măsură, spunând: „Toate le face bine; El îi face pe surzi să audă și pe muți să vorbească”.

Domnul Se întoarce din nou în Galileea, trecând prin mijlocul ținutului Decapole, de unde fusese rugat să plece (Marcu 5.17). Ei nu L-au vrut. Dar Domnul nu a renunțat la acel ținut. Iar în versetele următoare vedem că a avut loc o schimbare în comportamentul oamenilor de acolo: acum erau unii care credeau în El și Îl lăudau (versetul 37). Poate că erau cei care fuseseră câștigați prin slujba și mărturia omului vindecat din capitolul 5 (versetul 20). Dacă era așa, ce roade frumoase ale slujbei ieșiseră. Dar totuși, aici au fost numai unii care au venit la El, așa cum astăzi sunt întotdeauna numai unii care găsesc drumul spre Domnul Isus în țările noastre așa-zis creștine.

Această schimbare de comportament în rândul locuitorilor din Decapole trebuie să fi fost o mare bucurie și o încurajare pentru Domnul. Astfel, în aceste versete 24-37 găsim, în succesiune directă, două incidente în care a plăcut lui Dumnezeu Tatăl să dea Fiului Său o bucurie în mijlocul tuturor respingerilor și ostilităților care I se manifestau din ce în ce mai mult în slujba Sa.

Întâmplarea descrisă în versetele 31-37, ca și vindecarea orbului din capitolul 8.22-26, este relatat doar de Marcu.

Un surd, care vorbea cu dificultate, este adus la Domnul. Acest om bolnav oferă o altă imagine impresionantă a stării omului natural în păcatul său:

Omul lepros din capitolul 1.40-44 era o imagine a necurăției și stricăciunii totale a omului.

În cazul *paraliticului* din capitolul 2.1-12 a devenit clar cât de incapabil este omul natural de la sine să vină la Dumnezeu. El este cu totul neputincios în sine însuși.

Omul surd și cu vorbire greoaie din versetul nostru ilustrează pe păcătosul care nu vrea să asculte vocea lui Dumnezeu și nu vrea și nu poate să-L onoreze și să-L laude pe Dumnezeu. În același timp, acest om este și o imagine potrivită a stării poporului Israel din acea vreme: ei erau oameni care „aveau urechi de auzit”, dar nu auzeau și, prin urmare, nici nu erau capabili să-L laude și să-L slăvească într-un mod plăcut pe Dumnezeu.

Dar, din punct de vedere spiritual, noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, nu semănăm oare uneori cu acest surd a cărui limbă era legată? Nu ne închidem adesea urechile atunci când auzim lucruri care ne lovesc în conștiință, lucruri care ne fac să ne simțim inconfortabil? Și nu vorbim adesea „greu”, atunci când este vorba de onorarea Domnului? De multe ori avem puțin în inimă, pentru că nu ascultăm atunci când Dumnezeu ne prezintă frumusețile Domnului Isus. Vorbirea și ascultarea merg mână în mână. Acest lucru este firesc și ni se arată și în aplicația de aici. Cu siguranță că toți ne recunoaștem mai mult sau mai puțin în aceste puncte.

Chiar și atunci când vine vorba de mărturia înaintea oamenilor, de multe ori vorbim greu, pentru că nu ne luăm suficient timp pentru a ne preocupa cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că nu ascultăm suficient, atunci când Domnul vrea să ne instruiască în liniște în prezența Sa. Pentru că acesta este locul în care putem „auzi”.

Așa este și aici. Domnul îl ia pe om „deoparte de mulțime”. În mijlocul unui popor, care L-a respins, El avea un loc pentru cel care căuta apropierea Lui.

Și astăzi, de asemenea, în mijlocul unei lumi care Îl respinge, există un loc pentru ca noi să fim cu El, atât împreună, cât și personal. El vrea să ne aibă pe fiecare dintre noi pentru Sine și să ne ofere apropierea Sa foarte personală, dacă doar suntem dispuși să venim la El. Acest lucru este

exprimat și de mirele din [Cântarea cântărilor 2.14](#), când îi spune miresei: „Lasă-mă să-ți aud glasul”.

Remarcabil este și faptul că aici sunt prezentați din nou oameni, care au avut ochi pentru semenii lor aflați în nevoie, așa cum am constatat deja în cazul paralticului din capitolul 2. Aceasta ar trebui să ne vorbească inimilor noastre și să ne încurajeze să acționăm în același mod.

Domnul Își pune degetele în urechile lui și îi atinge limba. Marcu arată din nou aceste detalii cu lux de amănunte. El le descrie în mod similar ca la vindecarea orbului din capitolul 8.22-26. Aceasta arată participarea cu totul deosebită la detalii a slujitorului credincios.

Urechile și limba - acestea erau cele două puncte problematice ale acestui om. El nu era capabil să audă cuvintele Mântuitorului și, pe de altă parte, nu putea să-I spună nevoia sa. Și cât de impresionantă este condescendența Domnului aici pentru a-l vindeca pe acest om. El, a cărui „lucrare a degetelor” este marea creație ([Psalmul 8.3](#)), Își pune degetele în urechile acestui om pentru a-l vindeca.

Când citim aici despre urechi și limbă, ne amintim involuntar de cuvintele despre urechile și limba Domnului din [Isaia 50.4,5](#). În ce contrast cu acest om și cu starea poporului lui Israel se afla Cel care primise o „limbă a unui ucenic” și care, ca și omul dependent, avea urechea deschisă în fiecare dimineață.

Înainte ca Domnul să rostească cuvintele pentru a-l vindeca pe surd, El privește spre cer și suspină. Aici putem avea din nou o privire în inima Domnului nostru, care avea simțămintele reale ale lui Dumnezeu în fața consecințelor păcatului. Găsim ceva asemănător la moartea lui Lazăr, în [Ioan 11.38,41](#). Aceste întâmplări sunt exemple a ceea ce este scris în [Isaia 53.4](#): „Cu siguranță, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui”.

În fața necazului și suferinței omului, Domnul a suspinat. Dar când a privit spre cer, El a văzut toată bogăția harului lui Dumnezeu și apoi a vorbit pentru a-l ușura pe bolnav de suferința sa.

Acțiunea Domnului din versetul 34 ne încurajează să facem la fel. Atunci când suntem în necazuri și suferințe, să încercăm să privim în sus și să ne refugiem în Dumnezeu și Tatăl nostru, în loc să privim în jos și să suspinăm. El este dispus și capabil să ajute chiar și astăzi, așa cum a făcut aici imediat și complet.

În versetul 33, Domnul îl luase pe bolnav deoparte de mulțime. În versetul 36, El le interzice oamenilor să spună despre ceea ce au trăit. Având în vedere respingerea din ce în ce mai mare din partea mulțimii poporului, harul Domnului s-a îndreptat mai mult spre indivizii care aveau credință.

În același timp, însă, Domnul oferă prin acest mod de a acționa și un model de slujire adevărată, lucrată de Dumnezeu. A sluji, fără a fi văzut - la asta ar trebui să ne străduim și noi, astfel încât ochii să nu fie ațintiți asupra noastră, ci asupra Domnului.

Dar oamenii din versetul 36 sunt neascultători, acționând în opoziție directă cu cuvintele Domnului. Acesta nu era un semn de credință, pentru că credința este întotdeauna ascultătoare! Nu trebuie să uităm niciodată acest lucru.

Cuvintele frumoase, rostite de acești oameni, par a fi o expresie a cunoștințelor lor generale. Erau cuvinte pe care le exprimau sub impresia a ceea ce se întâmpla printre ei, dar care, pentru cei mai mulți dintre ei, probabil că nu veneau din adâncul inimii, dar care, cu toate acestea, le

sporeau responsabilitatea. Și totuși, Dumnezeu le-a permis acestor locuitori din Decapole, care Îl respinseseră anterior, să rostească această frumoasă mărturie despre Fiul Său.

De asemenea, este de remarcat faptul că în cuvintele lor ei generalizează acțiunea Domnului dincolo de această vindecare individuală. Cât de bine este când și noi suntem conduși la frumusețea Sa generală prin contemplarea unor glorii individuale ale Domnului.

„Toate le face bine” - aceasta a fost expresia uimirii lor. Și noi putem exclama acest lucru, atunci când privim înapoi la călătoria noastră personală și comună. Și ar trebui să ne încurajeze să ne încredem mai mult în El și să ne ridicăm privirea mai presus de împrejurări spre El. Căci El nu Se schimbă niciodată.